

בבית המשפט העליון

ע"פ 4208/17

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המערער: רונן בר-שירה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב מיום 21.5.2017 בת"פ 45253-03-11 שניתן על ידי כבוד השופט ב' שגיא

בשם המערער: עו"ד עופר אשכנזי

בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

החלטה

מונח בפניי ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי (ת"פ 11-03-45253, כבוד השופט ב' שגיא), שלא לדחות את מועד כניסת המערער למאסר מאחר סורג ובריה, חרף בקשתו למתן עיכוב ביצוע של העונש.

1. נגד המערער הוגש כתב אישום שנפרש על פניו 31 עמודים, וכולל 16 אישומים שעניינם בביצוע שורה ארוכה של מעשי מרמה, ובהן עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וניסיון לביצוע העבירה, גניבה בידי מורשה, זיוף מסמך בנסיבות מחמירות ואיסור הלבנת הון. על פי הממצאים שנקבעו בהכרעת הדין, המערער הציג עצמו כמתרים כספים למטרות שונות (המאבק לשחרור גלעד שליט מן השבי; שיקום נזקי השריפה בכרמל; הפגת לחץ נפשי מילדי שדרות; איסוף תרומות עבור מוסדות חינוכיים ועוד), בתמורה לתשלום עמלות שונות. בפועל, המערער שלשל לכיסו את הכספים שנאספו. סכום המרמה הכולל עומד על כ-600,000 ש"ח וכ-200,000 דולר, והניסיון לקבל דבר במרמה עומד על 100,000 ש"ח ו-35,000 דולר נוספים. המערער

הורשע ב-14 מתוך 16 האישומים, ונגזרו עליו 10 שנות מאסר בפועל, מתוכן שנה אחת לנוכח הפעלת מאסר מותנה, וכן עונש מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעי העבירה.

המערער נשלח למאסר בו ביום שבו ניתן גזר הדין. בית המשפט המחוזי לא היה נכון להשהות את מועד כניסת המערער למאסר, על אף בקשת הסניגור לעיכוב ביצוע של 45 יום עד להגשת ערעור, ולחילופין למתן עיכוב ביצוע קצר של מספר ימים לצורך התארגנות המערער למאסרו. כבר עתה יודגש כי באותו השלב נראה שהיה מקום להגיע לתוצאה אחרת, ולעכב את ביצוע העונש לפחות לתקופה קצרה. בכל מקרה, הערעור על אי-עיכוב עונש המאסר אינו מתמקד בנקודה זו, ועניינו בעצם שליחת המערער למאסר חרף מצבו הבריאותי.

המערער סובל ממחלה קשה, והוא עבר בגינה הליך כירורגי סמוך לפני מועד מתן גזר הדין. לנוכח זאת, הוא טוען בערעורו כי יש מקום להפסיק את ביצוע עונש המאסר, שאותו החל לרצות. זאת, במטרה לתת לו שהות לעבור בדיקות על ידי רופא מומחה, לאסוף מסמכים רפואיים לשם עדכון גורמי הטיפול הרלוונטיים בשירות בתי הסוהר, ובאופן כללי יותר להקל על מצבו ולקבל את הטיפול המרבי.

2. הסוגיה המונחת בפניי – האם לעכב עונש מאסר של אדם שזקוק לטיפול רפואי – מעוררת קונפליקט. מצד אחד, השב"ס מחויב לספק טיפול רפואי לאסירים הנמצאים תחת אחריותו. חובה זו אינה שנויה במחלוקת. מן הצד האחר, בית המשפט נדרש לתת את הדעת ליכולת האסיר לקבל טיפול נאות מלא בין כותלי הכלא ולשאלה האם המאסר עלול להשפיע על מצב בריאותו בצורה ממשית וברורה. במקרנו הסוגיה אף מושפעת מכך שאין חולק כי המערער עבר עבירות חמורות, שבגינן הושת עליו עונש מאסר ארוך. לולא מחלתו, לא היה מקום לעכב את ביצוע עונש מאסרו.

בענייננו, ניתנו מספר דחיות על מנת לאפשר לצדדים להגיש חומר רלוונטי, ואף מתן ההחלטה נדחה קמעה, שמא יתקבלו עדכונים נוספים. לאחר קבלת החומר בדבר מצבו הבריאותי של המערער והחומר המעדכן מטעם המדינה – הגיעה עת הכרעה.

3. מן החומר עולה כי המערער אכן סובל ממחלה קשה, הגם שהיקפה המדויק לא הוברר עד תום. מאז שהחל לרצות את עונשו, המערער נקלט על ידי רופא מטפל ביחידה, שהתוודע להיסטוריה הרפואית שלו והנחה כי על המערער להימצא תחת מעקב של הרופא המטפל ושל רופא במרפאות חוץ. המערער אף הופנה לקבלת טיפול

רפואי בבית חולים אסף הרופא, והוחלט כי המשך טיפולו יתנהל בהתאם להמלצות הרופאים בבית החולים. יצוין כי התפתחה מחלוקת בין הצדדים בשאלה האם המערער סירב לצאת לטיפול שיועד לו בבית החולים. כך או כך, מבחינת מכלול החומר מתבררת התמונה לפיה המערער מקבל טיפול למחלתו מטעם הגורמים השונים בבית הכלא, והוא מצוי במעקב של גורמים שונים – רופאים מומחים ואחרים. לא הונחה, אפוא, התשתית העובדתית שמצדיקה סטייה מהכלל הקבוע בהלכת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, נד (2) 241), לפיו בהיעדר נסיבות חריגות, אדם שהורשע בעבירה פלילית ונגזר עונשו למאסר, בוודאי לתקופה ארוכה, יחל בריצוי עונשו מיד לאחר מתן גזר-הדין.

למותר לשוב ולציין כי השב"ס נושא באחריות לטיפול במערער ועליו להמשיך לספק לו שירותי רפואה נאותים, בהתאמה למחלתו. ניתן לקוות כי המערער ישתף פעולה עם גורמי הרפואה, למען החלמתו.

4. סוף דבר – הערעור נדחה.

ניתנה היום, י"ב בתמוז התשע"ז (6.7.2017).

ש ו פ ט